

Hoe de stilte als een gordijn van knopen en gedachten. Een schrale arm langs zij, afgesleten stof/ben jij nog bij mij? De zon is blind, de kleur niet echt, een kijkende groep en van de wereld niets dan een silhouet. In de nacht komt het dier met zijn scherpe benen en rechte snuit. Wat zal hij vinden in mijn vreemd huis met meubels vol herinneringen? De gladde tegels helpen daar niets aan. Het is een volledig en onherroepelijk uit vorm vallen, terwijl er mist is en gebrek aan werkelijkheid. De tijd is een verzameling van lege lijsten in een lange gang, schitterende verlichting daargelaten. En altijd dat verlangen, de diepe wens naar een echt lichaam en een tijd die je af kunt tellen. De leegte is nooit ver weg, het is een wezenloos gegeven. Mijn wangen zijn vitrages waarachter het verdriet verscholen zit. Mijn adem stukt. Als je goed kijkt zijn zoveel mensen louter omhulsels van iets en hun geest is ergens ver daarboven tussen de gebouwen. Er is helemaal niets om deze toestand te begrijpen laat staan eindigen. Wij zijn niet echt. Zoete gedachten als een groen masker en hij dan notabene met zijn angstaanjagend oog. In de spiegel een eender beeld. Een stukje vandaag, een foto van langer geleden. Alles recht op, en fier, het is een stevig zoeken naar balans. En vroeg of laat is het beest daar weer met zijn scherpe benen en venijnige bek. Het geduld leunt oranje en vol vertrouwen op een wankele stok. Ergernis is een hoed bezaaid met voelsprietten en misschien daarbinnen een toverkijker. Hoe dan de knopen, één voor één, onontkoombaar het zicht prijsgeven.